

Οι Εύζωνες, η χρήση και η κατάχρηση των εθνικών συμβόλων

Ένα σχόλιο με αφορμή το άρθρο του Κώστα Καραμάρκου «Προστατεύστε το κύρος της ελληνικής Προεδρικής Φρουράς», που δημοσιεύτηκε στον ομογενειακό τύπο και στην ελληνική εφημερίδα «Έθνος» με αφορμή την επίσκεψη της Προεδρικής Φρουράς στην Αυστραλία.

Γράφει ο Γιάννης Δραμιτινός

Στους Εύζωνες της Προεδρικής Φρουράς, στον Γιάννη Αντετοκούνμπο, στους τουλάχιστον 100.000 επιστήμονες που έχουν φύγει από την Ελλάδα για το εξωτερικό την τελευταία δεκαετία, στον Παύλο Φύσσα, στη Ζάκι/ Ζακ Κωστόπουλου ή στον Σαϊντού Καμαρά, σε όλους τους παραπάνω ή σε κάποιους από αυτούς κατά βούληση αναγνωρίζουμε το σύγχρονο πρόσωπο της Ελλάδας.

Αναφαίρετο δικαίωμα είναι η επιλογή προσώπων και συμβόλων και χωρίς τέλος ο διάλογος του οποίου η έκβαση, ευτυχώς μη παγιωμένη, καθορίζει τη συλλογική μας ταυτότητα. Λέω ευτυχώς, γιατί κάθε οριστική έκβαση ενός διαλόγου εδραιώνεται σε αποκλεισμούς.

Σε αυτά και άλλα σύμβολα και πρόσωπα αναγνωρίζει το περίπλοκο, αντιφατικό και αφηρημένο σύνολο που αποκαλούμε «ομογένεια» άλλοτε τον εαυτό του κι άλλοτε την καταγωγή του.

Οι Εύζωνες της Προεδρικής Φρουράς που επισκέπτονται την Αυστραλία καλά κάνουν και συναντιούνται με τους μαθητές των σχολείων, με συλλόγους και οργανισμούς, με τους εκπροσώπους της αυστραλιανής πολιτείας, με τους ομογενείς, με όλους όσοι θεωρούν ότι η παρουσία τους βοηθάει στη συγκρότηση, τη διατήρηση ή τη διεύρυνση της ταυτότητάς τους.

Στα στρατιωτικά τους καθήκοντα εντάσσεται η τιμητική φύλαξη του Κενοταφίου (όπως έγινε πριν από μερικά χρόνια στο Σίδνεϊ) και η συμμετοχή τους στην παρέλαση. Κατανοητή είναι και η συμμετοχή τους στην περιφορά του Επιταφίου.

Μετά την εκτέλεση των καθηκόντων τους (τα οποία είναι καθορισμένα με ακρίβεια, μπορεί κανείς να τα πληροφορηθεί από τη σχετική σελίδα της Προεδρίας της Ελληνικής Δημοκρατίας), οποιοσδήποτε μπορεί να τους συναντήσει, να μιλήσει και να φωτογραφηθεί μαζί τους.

Αλλά είναι άλλο να φρουρούν το Κενοτάφιο κι άλλο να εισέρχονται με τις επίσημες στολές και με στρατιωτικό βηματισμό σε εστιατόρια και ιδρύματα και να χτυπούν τα τσαρούχια στα πλακάκια (όπως έγινε πριν από μερικά χρόνια στο Σίδνεϊ), λες και η Προεδρία της Ελληνικής Δημοκρατίας δεν είναι θεσμός αλλά χορηγός επικοινωνίας. Δεν έχω δει ποτέ να γίνεται κάτι αντίστοιχο από τη Φρουρά της Αυστραλιανής Κοινοπολιτείας (Australia's Federation Guard) στο εσωτερικό της χώρας ή στο εξωτερικό.

Έχει σημασία το πλαίσιο μέσα από το οποίο θα γνωρίσουν τους Εύζωνες οι μαθητές ή η ευρύτερη αυστραλιανή κοινωνία. Αν θα παρουσιαστούν ως θέαμα

Έχει σημασία το πλαίσιο μέσα από το οποίο θα γνωρίσουν τους Εύζωνες οι μαθητές ή η ευρύτερη αυστραλιανή κοινωνία. Αν θα παρουσιαστούν ως θέαμα σε πλατφόρμα ψυχαγωγίας, βίντεο γκέιμ, ψηλά κι ωραία παλικάρια που κάνουν σκοπιά στο ίνσταγκραμ, ή ως συμβολικοί και πραγματικοί φύλακες της ελληνικής πολιτείας που επισκέπτονται μια φίλια χώρα.

Μαρμάρινος Ναύτης. Λεπτομέρεια από το Μνημείο των Πεσότων στο προάστιο Γκλίμπ του Σίδνεϊ. Φώτο: Γ.Δ.

σε πλατφόρμα ψυχαγωγίας, βίντεο γκέιμ, ψηλά κι ωραία παλικάρια που κάνουν σκοπιά στο ίνσταγκραμ, ή ως συμβολικοί και πραγματικοί φύλακες της ελληνικής πολιτείας που επισκέπτονται μια φίλια χώρα. Πράγματα αυτονότα στη χρήση των αρχαίων μνημείων ή στην εκκλησιαστική πρακτική, που (ιδανικά) δεν αποκλείουν ανθρώπους αλλά συμπεριφορές, ξεχνιούνται ή αμβλύνονται για να αισθανθούν υπερηφάνεια, υποτίθεται, σύμφωνα με τους «παράγοντες», οι Έλληνες της Αυστραλίας.

Οι «παράγοντες της ομογένειας», δηλαδή μια χούφτα ανθρώπων που δεν εκπροσωπούν παρά έναν πολύ μικρό αριθμό από όσους αυτοπροσδιορίζονται είτε ως Έλληνες είτε ως ελληνικής καταγωγής Αυστραλοί πολίτες στις γενικές απογραφές. (Αξίζει να αναζητήσει κανείς τον συνολικό αριθμό των μελών όλων των ελληνικών παροικιακών οργανισμών, σε όλη την Αυστραλία, και να τον συγκρίνει με τον αριθμό των μελών που συμμετέχουν στις εκλογικές τους διαδικασίες. Το ίδιο αποκαρδιωτικός είναι ο μέσος όρος ηλικίας, καθώς και ο αριθμός εγγαφών νέων μελών κατά την τελευταία δεκαετία.)

Χάρη στη διαχείριση της υλικής κληρονομιάς των μεταναστών προγόνων τους και στην είσπραξη ενοικίων μπορούν να προβάλλουν τις ιδεοληψίες τους, και σκοπιά, για να διατηρήσουν τις θέσεις τους, να υποκρίνονται πως αγνοούν ότι τα περισσότερα από τα παιδιά που με οποιονδήποτε τρόπο έρχονται σε επαφή

με την Ελλάδα, το κάνουν γιατί αυτό τα κάνει υπερήφανα για την καταγωγή των γονιών τους ή των παππούδων τους, και ότι στο πολυπολιτισμικό μοντέλο που ενθαρρύνει η σημερινή Αυστραλία αυτή η «υπερηφάνεια» γίνεται μέρος μιας διαδικασίας που σκοπό έχει να τα κάνει καλύτερους Αυστραλούς πολίτες. Όποιος έχει παππούδες ή γονείς μετανάστες καταλαβαίνει πόσο σημαντικό είναι αυτό.

Αν πάντως, ου μη γένοιτο, τα συμφέροντα της Ελλάδας και της Αυστραλίας συγκρουστούν στο μέλλον, πολλοί θα εκπλαγούν από το πόσο εύθραυστες είναι οι πολιτισμικές ταυτότητες, αλλά και από τον τρόπο που οι σημερινοί επαγγελματίες ελληνολάτρες παράγοντες θα περιγράφουν την παροντική Ελλάδα και θα θρηνούν τη βολική και «αιώνια», που τους προσφέρει ακόμη, σε αντάλλαγμα για τον χρόνο που διαθέτουν σε άσκοπες εκδηλώσεις και φωτογραφίες, πολιτισμικό κεφάλαιο.

ΥΓ. Ίσως όσοι έχουμε έρθει από την Ελλάδα κατά την τελευταία 15ετία να είμαστε κάπως πιο ευαίσθητοι στον τρόπο που βλέπουμε και θέλουμε να βλέπουν και οι άλλοι την πατρίδα μας και τους εκπροσώπους της. Ειδικά μετά από όλα όσα λέχθηκαν και γράφθηκαν κατά τη χειρότερη περίοδο της οικονομικής κρίσης.

Σε όσους ενοχλούνται από την κριτική ή τη βρίσκουν υπερβολική, παραμένω ανοικτός σε μια πρόταση που θα εντάσσει πειστικά μέρος των εθνικών, θρησκευτικών και ιδεολογικών μας συμβόλων στο μεταναστευτικό κίτς.